

QUI DIEU QUE SOC?

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

«El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble». Aquest verset, preciós, del llibre d'Isaïes (50,4), no el llegim avui, perquè la primera lectura comença amb el verset següent.

Quin Déu més tossut, el nostre! Un matí i un altre i un altre ens desperta l'oïda perquè estigui atenta per escoltar com un deixeble. Només així podrem parlar com un mestre, des d'ell, el Senyor. Només així podrem sostenir els cansats, des d'ell. I no ens parla a crits, sinó a cau d'orella; per això hem de fer silenci i estar atents.

Patir per patir no té sentit. Fem nostre el convenciment d'Isaïes: «El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut». Fem nostre també el salm 114: «Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor». En molts moments sentim que ens envolten llaços de neguit, de dubte, de soledat, de por. En molts d'altres hem sentit que Déu ens ha alliberat de la mort.

La carta de Jaume ens anima a ser solidaris. Caminem amb dues crosses: la de la fe i la de les obres. La fe ens relaciona amb Déu, les obres amb els altres. No podem caminar amb una de sola, perquè cauríem una altra vegada en el pou del neguit, del dubte, de la soledat, de la por.

A l'evangeli, Jesús fa una pregunta innocent als deixebles: «Qui diuen la gent, que soc jo?». Després els fa una pregunta incòmoda: «I vosaltres, qui dieu que soc?». Pere li respon: «Vós sou el Messies». Però Pere no som nosaltres i potser no podem respondre amb tanta seguretat. La pregunta sobre qui és ell està enllaçada amb la pregunta sobre qui soc jo mateixa. Cadascú de nosaltres és el gran desconegut per a ell mateix. Tampoc no podem presumir que coneixem bé els qui ens envolten, seria un obstacle per caminar junts planerament en sinodalitat, un al costat de l'altre, ni per damunt ni per sota.

La pregunta sobre qui som i qui és ell ens remet també a la creu: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi».

Com més ens pensem que coneixem Déu, més ens adonem que en sabem poc, ben poc. I, en canvi, passa una cosa curiosa, ens sentim coneguts per ell, molt coneguts. Ell sí que sap qui som i com som. És l'únic que ens accepta tal com som sense retrets. Per això ens veiem amb prou força per agafar la pròpia creu, aquella que no ens agrada perquè és la nostra i així, tal com deia Isaïes, no ens donem per vençuts.